

M. J. ARLIDGE

ΛΥΚΕ, ΛΥΚΕ, ΕΙΣΑΙ ΕΔΩ;

μετάφραση
Σοφία Τάπα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

ΑΠΛΩΣΕ ΤΟ ΧΕΡΙ, μα δεν έπιασε τίποτα. Το μεταξωτό ύφασμα ήταν δροσερό όταν το άγγιξε, κάνοντάς τη να σαστίσει. Κανονικά εκεί όπου έπρεπε να βρισκόταν ένα ζεστό, ζωντανό ον, υπήρχε μονάχα το... κενό.

Ταραγμένη, η Μέλανι Γουόλτον ανακάθισε απότομα. Και το μετάνιωσε αμέσως. Το κεφάλι της κόντεψε να σπάσει από τον πόνο. Κάθε φορά που πήγαιναν για κάμπινγκ με τον Τομ, συνέβαινε το ίδιο πράγμα. Τα σχέδιά τους για μια χαλαρή και ήσυχη, χωρίς εξαλλοσύνες βραδιά κατέληγαν σ' έναν αχαλίνωτο ηδονισμό – θεριεμένη φωτιά, δυνατή μουσική και στη συνέχεια το αναπόφευκτο λόγω του μπέρμπον σεξ. Αν και κατά βάθος, της άρεσε της Μέλανι – ένιωθε ακόμη πάνω στο δέρμα της τον Τομ, κάτι που τη δυσκόλευε ακόμα περισσότερο να καταλάβει γιατί ήταν άδεια η θέση δίπλα της.

Η σκηνή τους ήταν παλιά και μια σταλιά – μια μικρή σκηνούλα δύο ατόμων που είχε αγοράσει πάμφθηνα ο Τομ από ένα κατάστημα που ξεπουλούσε το εμπόρευσμά του επειδή έβαζε λουκέτο– και η Μέλανι είχε συνηθίσει να αισθάνεται πλάι της τον καθησυχαστικό όγκο του αρραβωνιαστικού της. Εντάξει, μπορεί ο Τομ να ροχάλιζε, αλλά χάρη στο μπέρμπον εκείνη έλεφτε ξερή για ύπνο και λάτρευε την

αίσθηση ότι κοιμόνταν αγκαλιασμένοι οι δυο τους κάτω από τ' αστέρια. Συνήθως αυτή η σκέψη τής έφερνε ένα χαμόγελο στα χείλη, όμως απόψε δεν συνέβη το ίδιο – τέντωσε τον λαιμό της μπας και καταφέρει να δει μες στο σκοτάδι, αλλά η θέα του άδειου υπνόσακου του Τομ τής επιβεβαίωσε αυτό που ήδη γνώριζε. Ήταν μόνη.

Έριξε μια ματιά δεξιά της κι αντίκρισε την πόρτα της σκηνής ανοιχτή, να κυματίζει απαλά στο αεράκι. Κι αμέσως εκνευρίστηκε – κάθε φορά που σηκωνόταν ο Τομ να πάει στην εξωτερική κοινόχρηστη τουαλέτα, την παρατούσε ορθάνοιχτη. Του είχε πει χίλιες φορές να την κλείνει! Όχι ότι ήταν φοβητσιάρα, αλλά υπήρχαν κι άλλοι άνθρωποι στο κάμπινγκ και θα μπορούσε κάλλιστα να μπει κάποιος μέσα. Φυσικά και το ήξερε ότι η κλεισμένη με φερμουάρ πόρτα της σκηνής δεν θα εμπόδιζε έναν αποφασισμένο εισβολέα – απλώς δεν της άρεσε καθόλου η ιδέα ότι μπορούσαν οι άλλοι να βλέπουν τι γινόταν μέσα στο μικρό άδυτό τους.

Παρέμεινε έτσι καθισμένη για μερικά λεπτά ακόμα – περιμένοντας να ακούσει τα βήματα του Τομ, προβάροντας από μέσα της τη γλυκιά κατσάδα που θα του έριχνε μόλις γύριζε–, αλλά απέξω δεν ακουγόταν τίποτα. Εντέλει, βαρέθηκε να περιμένει και φόρεσε βρίζοντας το τζιν παντελόνι και τις σαγιονάρες της και βγήκε από τη σκηνή.

Χθες είχε όλη μέρα ζέστη, αλλά η ψύχρα που είχε πιάσει το βράδυ την έκανε να αναρριγήσει μόλις ξεμύτισε από το κουκούλι της. Την αισθάνθηκε να χαϊδεύει τους ώμους και τον λαιμό της και η Μέλανι αγκάλιασε το σώμα της με τα μπμπικιασμένα από το κρύο χέρια της ψάχνοντας τον Τομ στο κάμπινγκ. Νωρίτερα όλος ο χώρος έσφυζε από ζωή –ήταν η πρώτη παρατεταμένη καλοκαιρία και δεκάδες

κατασκηνωτές είχαν εγκαταλείψει το Σαουθάμπτον για να έρθουν να στήσουν τις σκηνές τους σε τούτο το σημείο του Νιου Φόρεστ–, αλλά εκείνη την ώρα επικρατούσε νεκρική σιγή. Το μόνο που ακουγόταν ήταν το αεράκι που φυσούσε και πού και πού κανένα ροχαλητό.

«Τομ;»

Τη σιγανή έκκλησή της την πήρε ο άνεμος. Μα πού είχε πάει αυτός ο άνθρωπος; Πολλές φορές τα βράδια όταν πήγαινε στην εξωτερική τουαλέτα για να πλυθεί, ο Τομ σιγομουρμούριζε κάποιο ρεφρέν, που του είχε κολλήσει στο μυαλό από τα τραγούδια που άκουγαν νωρίτερα, αλλά απόψε δεν ακουγόταν κιχ τριγύρω. Ούτε έβλεπε κάποιο φως αναμμένο στην εξωτερική κοινόχρηστη τουαλέτα.

«Τομ; Είσαι μέσα;»

Μίλησε δυνατότερα αυτή τη φορά –η αγωνία της υπερίκνησε τον φόβο της μην ενοχλήσει τους υπόλοιπους κατασκηνωτές–, αλλά ούτε τότε πήρε απάντηση. Μήπως της έκανε πλάκα και κρυβόταν για να πεταχτεί και να την τρομάξει; Αν και δεν τα συνήθιζε κάτι τέτοια –τις περισσότερες φορές τέτοια ώρα νυχτιάτικα κοιμόταν του καλού καιρού–, δεν μπορούσε όμως να σκεφτεί κάποια άλλη εξήγηση.

«Αν το θεωρείς αστείο...»

Πλέον δεν την ένοιαζε να μιλά χαμηλόφωνα. Το μόνο που ήθελε ήταν να τον βρει, να του τα ψάλλει για τα καλά και να γυρίσουν στη σκηνή τους. Η όμορφη βραδιά που είχαν περάσει της έβγαινε ξινή.

«Το εννοώ, Τομ. Αν είσαι εκεί μέσα, αν μου κάνεις κάποιο αστείο...»

Η φωνή της τρεμούλιασε, από την αγωνία και τον φόβο. Αν *όντως* της έκανε πλάκα, δεν θα έπρεπε να είχε φανερωθεί

πια; Δεν ήταν αναίσθητος ούτε σκληρός. Ήταν γλυκός, τρυφερός, καλοσυνάτος...

«Σε παρακαλώ, Τομ. Με τρομάζεις», συνέχισε η Μέλανι, βουρκωμένη. «Πού είσαι;»

Μα τα λόγια της έπεσαν στο κενό, σβήνοντας αθόρυβα μες στο σκοτάδι.

ΠΡΟΧΩΡΗΣΕ ΣΑΝ ΤΗΝ ΚΛΕΦΤΡΑ μες στο μισοσκόταδο, φροντίζοντας να μην κάνει τον παραμικρό θόρυβο. Βάδιζε σε άγνωστο έδαφος κι έπρεπε να περπατά προσεκτικά, αποφεύγοντας το κεφαλάρι του κρεβατιού, κάποια καρέκλα, μερικά ρούχα που ήταν πεταμένα στο πάτωμα. Ξαφνικά συνειδητοποίησε ότι κρατούσε την ανάσα της. Χαζομάρα της βασικά, αλλά αν έτσι είχε λιγότερες πιθανότητες να γίνει αντιληπτή, δεν την πείραζε. Ήθελε οπωσδήποτε να σηκωθεί και να φύγει από κει χωρίς ντράβαλα.

Έσκυψε, μάζεψε από κάτω τα εσώρουχα, τα ρούχα της και στο τέλος τα δερμάτινα της μηχανόβιας. Αυτά ήταν και τα δυσκολότερα να φορεθούν αθόρυβα – ήταν παλιά κι είχαν περάσει πολλά. Έτριξαν με θόρυβο καθώς τα έβαζε, αλλά ο γεροδεμένος άντρας που κοιμόταν βαριά στο κρεβάτι λίγο πιο πέρα δεν φάνηκε να τον άκουσε. Ξεφυώντας ανακουφισμένη, η Έλεν πήγε βιαστικά προς την πόρτα της κρεβατοκάμαρας κι έπιασε το πόμολο νιώθοντας να φεύγει ένα βάρος από μέσα της.

«Τζέιν;»

Εκείνη κοκάλωσε και γύρισε αργά.

«Πρέπει να σηκωθώ νωρίς αύριο. Συγγνώμη...»

Αν αντιλήφθηκε το σαθρό ψέμα της, ο Ντάνιελ δεν το

έδειξε. Πέρασε το χέρι του στα ανάκατα μαλλιά του και την κοίταξε ικανοποιημένος, ήταν νωπές ακόμη στο μυαλό του οι αναμνήσεις από την απολαυστική συνένευσή τους.

«Μπορούμε να το επαναλάβουμε κάποια στιγμή;»

«Ναι, βέβαια».

Η απάντησή της παραήταν γρήγορη και ήχησε ψεύτικη, πράγμα γελοίο, αφού ένα κομμάτι του εαυτού της θα ήθελε να περάσει άλλη μια βραδιά μ' αυτόν τον γοητευτικό άγνωστο. Τον τελευταίο καιρό ζούσε μέσα σε μια τρέλα –με την έρευνα για τον θάνατο της αρχιφύλακα Σάντερσον σε ώρα καθήκοντος και την επακόλουθη (αδικαιολόγητη κατά τη γνώμη της) δική της αθώωση– και γι' αυτό ήταν λυτρωτικό που για ένα βράδυ το 'χε ρίξει λιγάκι έξω. Είχε γνωρίσει τον Ντάνιελ στο καινούριο κλαμπ που είχε ανοίξει στο τέρμα της οδού Λάιμ και τον είχε ξεχωρίσει ως το μοναδικό άτομο εκεί μέσα που θα είχε τη δύναμη αλλά και το θάρρος να της χαρίσει τον πόνο που τόσο λαχταρούσε. Η κραιπάλη μαζί του δεν είχε σταματημό και ήταν πολύ ευχάριστη, κι έτσι δεν της είχε κάνει εντύπωση που λίγο αργότερα είχαν καταλήξει στο διαμέρισμά του. Αλλά, δυστυχώς, δεν είχε σταματημό ούτε κι η επιθυμία της να το βάλει στα πόδια με το που η συνένευσή τους έφτασε στο τέλος της.

«Θα μου δώσεις το τηλέφωνό σου τότε;...»

Το ύφος του ήταν αδιάφορο, αλλά η Έλεν σαν να διέκρινε μια αποφασιστικότητα πίσω από τα λόγια του; Σαν να μην ήθελε να της φερθεί ως ξεπέτα της μιας βραδιάς ίσως; Η Έλεν κόμπιασε προτού του απαντήσει. Δεν ήταν σίγουρη αν ήθελε να το προχωρήσει τόσο πολύ και, άλλωστε, αν του έδινε τα στοιχεία της θ' αποκαλύπτονταν τα ψέματα που

του αράδιαζε όλο το βράδυ – για το παρελθόν της, τη δουλειά της, το όνομά της...

«Τζέιν;»

Η σιγανή φωνή του την έβγαλε από τις σκέψεις της, τονίζοντας ακόμα περισσότερο την ανειλικρίνειά της. Ίσως αν είχαν κάνει αυτή την κουβέντα στο κρεβάτι, γυμνοί, σε μια πολύ προσωπική στιγμή, μπορεί και να είχε ομολογήσει το ψέμα της, να είχε *πειστεί*. Όμως τώρα πια είχε φορέσει την πανοπλία της κι ήταν έτοιμη να φύγει.

«Θα βρεθούμε στο κλαμπ».

Εκείνος κατάλαβε ότι του το είπε μόνο και μόνο για να τον ξεφορτωθεί και, προς τιμήν του, δεν το αμφισβήτησε όταν εκείνη γύρισε να φύγει. Τσαντισμένη με τον εαυτό της, η Έλεν απομακρύνθηκε, περπατώντας ολοένα και πιο γρήγορα σε κάθε της βήμα. Αλλά ακόμα και την ώρα που διέσχιζε φουριόζα τον διάδρομο, τρύπωσαν στο μυαλό της οι γνωστές αμφιβολίες, τα γνωστά ερωτήματα. Έτσι όπως έτρεχε από το πρωί μέχρι το βράδυ, αφιερωμένη απόλυτα στη δουλειά της ως επικεφαλής του Τμήματος Διερεύνησης Σοβαρών Εγκλημάτων, ήταν ολομόναχη, κακά τα ψέματα. Χρειαζόταν μια εκτόνωση, μια συντροφιά, χρειαζόταν μια *ζωή* προκειμένου να καταφέρει να αντιμετωπίσει το σκοτάδι που την τύλιγε, μέσα κι έξω. Αλλά γιατί όταν βρισκόταν κάποιος να της τα προσφέρει όλα αυτά, εκείνη τον απόδιωχνε;

Τι πρόβλημα είχε τέλος πάντων;

Γιατί μια ζωή *το έβαζε στα πόδια*;

ΠΕΡΑΣΕ ΜΕ ΦΟΡΑ μέσα από τους θάμνους, καταστρέφοντας μανιασμένα τα φυλλώματα. Πόνεσε από τα αγκάθια που μπήχτηκαν στο δέρμα του, μα δεν σταμάτησε, όρμησε μπροστά προχωρώντας στα τυφλά. Δεν είχε ιδέα από πού είχε έρθει ούτε πού πήγαινε, μονάχα τη σιγουριά ότι έπρεπε να συνεχίσει.

Φορούσε μποξεράκι και κοντομάνικο μπλουζάκι, αλλά ακόμα κι αυτά τα λεπτά ρούχα συνωμοτούσαν εναντίον του, οι ροζιασμένοι θάμνοι σκάλωναν στο ύφασμα, τραβώντας τον πίσω, προς τον κίνδυνο. Ήταν θαρρείς και το ίδιο το δάσος να ήταν εχθρός του απόψε, αλλά ο φόβος έβαζε φτερά στα πόδια του και, επιστρατεύοντας όλες τις δυνάμεις του, όρμησε ξανά μπροστά για να βγει από τις πυκνές φυλλωσιές και να πατήσει σε στέρεο έδαφος. Για μια στιγμή του φάνηκε σαν να άνοιγε ο δρόμος – μονοπάτι ήταν αυτό εκεί μπροστά, μες στο μισοσκόταδο; – και δεν άφησε την ευκαιρία να πάει χαμένη, έβαλε μια γρήγορη τρεχάλα. Μα αμέσως αισθάνθηκε έναν πόνο αφόρητο που τον έκανε να σταματήσει απότομα, τρέμοντας.

Είχε καταφέρει να προχωρήσει αρκετά, αλλά ξαφνικά συνειδητοποίησε πως ήταν αδύνατον να πατήσει το αριστερό πόδι του. Αφού έριξε πανικόβλητος μια ματιά πίσω

του, ο Τομ έσκυψε να εξετάσει την πατούσα του. Είδε έντρομος ένα μεγάλο αγκάθι –τουλάχιστον τρία εκατοστά μακρύ– σφηνωμένο στην απαλή σάρκα. Το δέρμα του είχε ήδη πρηστεί, ήταν κοκκινισμένο κι ερεθισμένο, κι έσταζε αίμα από τη βαθιά πληγή. Από τον πόνο πήγε να του ξεφύγει ένα κλαψούρισμα, αλλά το συγκράτησε. Δεν τολμούσε να βγάλει άχνα.

Έσφιξε τα δόντια κι έπιασε με τ' ακροδάχτυλά του την άκρη του αγκαθιού. Μέτρησε από μέσα του μέχρι το τρία και το τράβηξε δυνατά, καταφέροντας να το βγάλει ολόκληρο, χωρίς να μείνει κάποιο κομμάτι μέσα. Του ήρθε να βγάλει άλλη μια πονεμένη κραυγή κι ύστερα έναν αναστεναγμό ανακούφισης, αλλά τότε αισθάνθηκε ξανά έναν δυνατό, βασανιστικό πόνο. Μπορούσε να περπατήσει άραγε; Μπορούσε να τρέξει; Του φαινόταν αδύνατον, τόσο έντονος ήταν ο πόνος, αλλά έπρεπε να προσπαθήσει.

Πήγε κούτσα κούτσα πίσω από έναν σχοίνο και σάρωσε με το βλέμμα τον δασότοπο ολόγυρά του. Βρισκόταν κάπου εκεί έξω... αλλά το ερώτημα ήταν πού; Έτρεχε σαν τρελός εδώ και δέκα λεπτά, ίσως και περισσότερα, κι όλη αυτή την ώρα αυτός που τον κυνηγούσε βρισκόταν μονίμως πίσω του, ακολουθώντας τα βήματά του. Πού και πού τον άκουγε – από το σπάσιμο ενός κλαδιού, το θρόισμα του φυλλώματος ενός θάμνου. Κάπου κάπου τον έβλεπε φευγαλέα κιόλας – μια ψηλή, άγνωστη μορφή–, όμως περισσότερο απ' όλα διαισθανόταν την παρουσία του – μοχθηρή, απειλητική, αδίστακτη.

Ξαφνικά, είδε μια κίνηση αριστερά του. Ο Τομ γύρισε απότομα... αλλά ήταν απλώς ένα μικρόσωμο τρωκτικό που έτρεχε σαν σφαίρα στο έδαφος. Ξαναγύρισε το βλέμμα στο

σκοτάδι μπροστά του και μισόκλεισε τα μάτια, ψάχνοντας μες στη νύχτα τον διώκτη του. Μα δεν τον είδε πουθενά. Όλα ήταν ήσυχα στο δάσος.

Ένα κομμάτι του εξακολουθούσε να θέλει να πιστεύει πως όλο αυτό ήταν ένα κακό όνειρο, ότι σε λίγο θα ξυπνούσε, αλαφιασμένος και με κεφάλι βαρύ από το μεθύσι, δίπλα στη Μέλανι. Ωστόσο το ήξερε ότι αυτό που περνούσε παραήταν ζωντανό για να είναι όνειρο. Όμως πώς μπορούσε να συμβαίνει κάτι τέτοιο; Πώς ήταν δυνατόν να έχει καταλήξει εδώ; Είχε πέσει να κοιμηθεί, χαρούμενος και μεθυσιμένος, δίπλα στη γυναίκα που αγαπούσε... και είχε ξυπνήσει, σατισμένος και μισόγυμνος, σ' ένα άγνωστο μέρος του δάσους, και μια κουκουλοφόρα, μυστηριώδης μορφή τον είχε διατάξει να τρέξει.

Ο Τομ πήρε βαθιές αναπνοές, προσπαθώντας να ηρεμήσει. Αν ήθελε να επιβιώσει, έπρεπε να φερθεί έξυπνα, να κάνει τις σωστές επιλογές. Έριξε βιαστικά μια ματιά τριγύρω – ελπίζοντας να καταφέρει να διακρίνει τον διώκτη του, αλλά και κάποια οδό διαφυγής. Κάποια ένδειξη προς τα πού να τρέξει. Πίσω του υπήρχε ένα αχνό μονοπάτι, αλλά και σε μικρή απόσταση προς τα δεξιά του υπήρχε και κάτι που έμοιαζε με μονοπάτι.

Ποιο έπρεπε να διαλέξει; Και πώς μπορούσε να είναι σίγουρος ότι *οποιοδήποτε* από αυτά τα δύο θα τον οδηγούσε σε μέρος ασφαλές, από τη στιγμή που δεν είχε ιδέα πού βρισκόταν; Δεν έβλεπε πουθενά κάποιο σημάδι του κάμπιγκ, ενός σπιτιού, ούτε κάποιας ανθρώπινης παρουσίας τριγύρω. Δεν ήταν καν σίγουρος αν βρισκόταν ακόμη στο Νιου Φόρεστ.

Πανικόβλητος, κοίταξε μια το ένα μονοπάτι και μια το

άλλο. Ξαφνικά τον έπνιξε η αμφιβολία, ήξερε καλά τι βαρύ τίμημα θα είχε η λάθος επιλογή. Δεν γνώριζε γιατί τον κυνηγούσαν, προς τα πού να πάει ούτε τι θα συναντούσε μπροστά του.

Το μόνο που ήξερε ήταν ότι απόψε τον κυνηγούσε ο θάνατος.

ΕΝΑ ΔΙΑΠΕΡΑΣΤΙΚΟ ΟΥΡΛΙΑΧΤΟ έσκισε τον αέρα. Τσιριχτό, πονεμένο, φοβισμένο, που ξύπνησε απότομα την Τσάρλι. Πετάχτηκε αμέσως όρθια, αλλά επειδή το σώμα της δυσκολεύτηκε να ακολουθήσει τον ρυθμό του μυαλού της, πήγε σκουντουφλώντας και μισοπέφτοντας προς την πόρτα. Την άνοιξε, διέσχισε βιαστικά το σκοτεινό πλατύσκαλο, έσπρωξε την πόρτα του δωματίου της Τζέσικα και μπήκε μέσα.

Είδε την κόρη της καθιστή στο κρεβάτι, με τα μάτια της ορθάνοιχτα από τρόμο. Ταραγμένη, η Τσάρλι έτρεξε να αγκαλιάσει το τρομαγμένο τετράχρονο.

«Μη φοβάσαι, μωρό μου. Τώρα είναι η μαμά εδώ».

Ένας αγκώνας πετάχτηκε απότομα, χτυπώντας την Τσάρλι στον λαιμό. Ξαφνιασμένη εκείνη, έβγαλε μια άναρθρη κραυγή κι ένιωσε να της κόβεται η ανάσα ενώ η κόρη της πάλευε να ξεφύγει από την αγκαλιά της.

«Όχι, όχι, όχι...» έλεγε ξανά και ξανά κλαίγοντας η Τζέσικα, δείχνοντας αποφασισμένη να διώξει μακριά της τη μαμά της.

«Τζέσι, εγώ είμαι. Ηρέμησε, μωρό μου, όλα είναι καλά...»

Αλλά η Τσάρλι αισθάνθηκε τα μάτια της να βουρκώνουν όχι μονάχα από το σοκ που της είχε προκαλέσει το χτύπημα της κόρης της αλλά κι από ένα βαθύ αίσθημα ανημπόριας.

Τα πράγματα δεν πήγαιναν καθόλου καλά. Ήταν το πέμπτο βράδυ στη σειρά που η Τζέσικα έβλεπε εφιάλτες.

«Είναι εντάξει;»

Μπήκε ο Στιβ και πήγε παραπατώντας κοντά της με τις φαρδιές πιτζάμες του, ζαβλακωμένος από τον ύπνο. Η Τσάρλι δεν εμπιστευόταν τον εαυτό της να μιλήσει κι έτσι απλώς κούνησε το κεφάλι αρνητικά. Ο Στιβ αγκάλιασε το πανικόβλητο παιδί. Σιγά σιγά η Τζέσικα σταμάτησε να αντιστέκεται, τα βλέφαρά της άρχισαν να βαραίνουν κι άφησε επιτέλους να την ξαπλώσουν πάλι στο κρεβάτι της.

«Θέλω να κοιμηθώ», δήλωσε νυσταγμένα και τους γύρισε την πλάτη.

Τρέμοντας ακόμη, η Τσάρλι ανέβασε το σεντόνι μέχρι τους ώμους της κόρης της, σκεπάζοντάς την καλά. Απίστευτο, αλλά η Τζέσικα κοιμόταν ήδη γαλήνια λες και δεν είχε συμβεί τίποτα. Όμως εκείνη εξακολουθούσε να βρίσκεται σε υπερένταση και παρέμεινε σκυμμένη πάνω από το παιδί της, θαρρείς και περίμενε να τη δει να πετάγεται ξανά από τον ύπνο της.

«Έλα, πάμε να ξαπλώσουμε».

Αισθάνθηκε ένα απαλό χτύπημα στον ώμο κι ένα χέρι να τη στρέφει προς την πόρτα.

«Μια χαρά είναι», επέμεινε μαλακά ο Στιβ. «Πάμε να κοιμηθούμε».

«Έρχομαι σε δύο λεπτά».

Εκείνος έφυγε. Η Τσάρλι υποψιαζόταν ότι ο Στιβ είχε συγκρατηθεί για να μην αναστενάζει, πράγμα για το οποίο του ήταν ευγνώμων. Δεν άντεχε οποιαδήποτε επίκριση αυτή τη στιγμή – αρκετά άσχημα ένιωθε ήδη. Κάθε βράδυ συνέβαινε το ίδιο πράγμα – μια κρίση απόλυτου τρόμου κι

ύστερα ώρες ολόκληρες γαλήνιου ύπνου. Το πρωί η Τζέσικα δεν θυμόταν τίποτα από το προηγούμενο βράδυ ούτε μπορούσε να εξηγήσει τι ήταν αυτό που την είχε φοβίσει.

Κάποιες κλεφτές στιγμές στη δουλειά, η Τσάρλι είχε ψάξει σε ιστότοπους του ΕΣΥ καθώς και σε άλλους με οδηγούς υγείας για γονείς, προσπαθώντας να βρει πληροφορίες σχετικά με το ποια μπορεί να ήταν τα αίτια για τους βραδινούς εφιάλτες της κόρης της. Όμως οι συμβουλές που είχε βρει ήταν ελάχιστες και διόλου καθησυχαστικές – οι κρίσεις τρόμου δεν φαίνονταν να είχαν κάποια προφανή αιτία ούτε υπήρχε κάποιος αποδεδειγμένα σίγουρος τρόπος για να τις εξαλείψει κανείς. Κάποια στιγμή θα σταματούσαν απλώς από μόνες τους.

Όμως η Τσάρλι είχε τις δικές της υποψίες σχετικά με το τι προκαλούσε αυτά τα επεισόδια. Η Τζέσικα κόντευε να τελειώσει την πρώτη της χρονιά στο σχολείο και, ενώ στην αρχή τα πράγματα πήγαιναν καλά, τελευταία είχε αρχίσει την γκρίνια, προσπαθώντας να αποφεύγει το σχολείο με τη δικαιολογία ότι ήταν κουρασμένη, ακόμα και άρρωστη. Ίσως έλεγε αλήθεια – ήταν εξαντλητικό για ένα νήπιο να παρακολουθεί ένα πλήρες σχολικό ωράριο –, όμως την Τσάρλι την έτρωγε η αμφιβολία μήπως δεν ήταν μονάχα αυτό. Μήπως το πρόβλημα ήταν η δασκάλα, η κυρία Μπάρναρντ, την οποία οι πάντες θεωρούσαν αυστηρή. Ή ίσως η κόρη της αντιμετώπιζε πρόβλημα με κάποιο από τα άλλα παιδιά. Υπήρχε περίπτωση κάποιο απ' αυτά να εκφόβιζε την Τζέσι;

Το ρολόι στον τοίχο σήμανε δυνατά τα λεπτά που κυλούσαν. Η Τσάρλι το κοίταξε και ξαφνιάστηκε όταν ανακάλυψε ότι στεκόταν εκεί πάνω από δέκα λεπτά. Σίγουρα ο Στιβ θα είχε αγανακτήσει μαζί της πια – παρότι αγαπούσε

και υποστήριζε την Τσάρλι, μια ζωή την κατηγορούσε ότι υπερανέλυε πράγματα και καταστάσεις. Το εκνευριστικό ήταν ότι μάλλον είχε δίκιο, αλλά τι να κάνει κι εκείνη, έτσι ήταν ο χαρακτήρας της. Θα μπορούσαν να είχαν στείλει του χρόνου την Τζέσικα στο σχολείο, αλλά είχαν αποφασίσει να μην το κάνουν. Αφενός επειδή η μικρή ήταν ένα ώριμο κοριτσάκι που έδειχνε έτοιμη γι' αυτό κι αφετέρου επειδή έτσι θα γινόταν ευκολότερη η ζωή τους με τα ωράρια της δουλειάς. Μήπως όμως είχαν κάνει λάθος τελικά; Μήπως στην προσπάθειά τους να καλυτερεύσουν τα πράγματα, είχαν καταλήξει να τα κάνουν χειρότερα;

Η Τζέσικα δεν είχε παραπονεθεί ότι αντιμετώπιζε κάποιο πρόβλημα στο σχολείο κι έτσι η Τσάρλι έπρεπε αναγκαστικά να μαντεύει ποιος μπορεί να ήταν ο λόγος του φόβου της. Για πρώτη φορά από τη μέρα που είχε γεννηθεί η Τζέσικα, η Τσάρλι ένιωθε ανήμπορη να τη βοηθήσει. Πράγμα που σημαίνει ότι μάλλον τους περίμεναν πολλά βράδια ακόμα με τρομαγμένα ουρλιαχτά. Κοίταξε την κόρη της, που κοιμόταν ήσυχη στο κρεβάτι της, και η Τσάρλι ένιωσε ξαφνικά αγχωμένη και φοβισμένη, έτοιμη να βάλει τα κλάματα.